

Det er desuden sværere at komme fri, hvis man er bidragspligtig forælder; det er sværere at komme fri af ungesatsen i forbindelse med uddannelse.

Det tredje element er forringelsen af § 46, hvor man taler om rimeligt begrundede enkeltudgifter. Det, der er det nye, er, at det skal kunne forudses. Jeg har et par spørgsmål. Hvad med graviditet? Er det noget, man bør kunne forudse? Hvad med skilsmisse? Er det noget, man kunne forudse via den retning, et parforhold har, at det måtte ende dér? Hvad med trafikuheld? Skal man statistisk kunne placere sig i den gruppe, der en gang imellem bliver ramt af det? Hvordan vil man overhovedet i et retssamfund håndtere et begreb, der hedder forudsigtelighed i bistandsloven?

Det fjerde element er stramning af reglerne for uddannelsessøgende med orlov til uddannelse. Jeg ved ikke, om forslagsstilleren er opmærksom på, at det her betyder, at de studerende – f.eks. pædagoger, socialpædagoger, sygeplejersker, socialrådgivere – der har praktisk som en del af uddannelsen, at for disse grupper vedkommende risikerer man at sende de unge ud af uddannelsen. Det er noget, vi vil være meget optaget af i udvalgsarbejdet.

Jeg røber næppe en statshemmelighed ved at pege på, at SF vil stemme imod det her, og jeg vil også godt lave kamp til stregen. Det er kortsigtet, det er uretfærdigt, det er ungdomsfjendsk, det er på alle punkter tomt for visioner. Det løser ikke de paradokser, som det var et paradoksudvalgs opgave at løse, nemlig at sikre, at uddannelsesmøtiveredede unge får den uddannelse, de ønsker.

Det løser ikke det paradoks, det er, at der også var en mulighed i Paradoksudvalgets oprindelige betænkning, der pegede på at give tilskud til lavtlønnede på arbejdsmarkedet – det er faldet ud i lovforslaget. Tilbage er der kun besparelser, forringelser og nedskæringer, og det er forståeligt, at Venstre og De Konservative frydes.

Tom Behnke (FP):

Jeg er helt enig med hr. Villy Søvnald i den historiske fremstilling af sagen, men konklusionen er unægtelig en noget anden i mit parti.

I forslaget her er der tale om, at man højst kan opnå 100 pct. af det maksimale dagpengebeløb, efter at man har været på kontanthjælp i 12 måneder. Det er en del af forslaget, som vi ser meget positivt på. Det må være muligt på 12 mæne-

der at få stabiliseret sin økonomi så meget, at man kan overleve på 100 pct. af det maksimale dagpengebeløb.

Med hensyn til ungesatsen så er der jo nogle forskellige niveauer i det her. Det ene er, at man går ind og siger, at SU og lignende ikke er med i beregningerne, for at man kan hoppe ud over ungesatsen; det er vi helt enige i. Vi er også enige i, at man udvider aldersgrænsen fra 23 til 25 år og samt kravet om, at der skal være en reel forsørgelsespligt forstået på den måde, at man skal have barnet boende hos sig, for at man kan komme ud over ungesatsen.

Nu skal vi om et øjeblik behandle et helt andet lovforslag, der handler om orlov, og når vi tager fat på det, har jeg en historie fra det virkelige liv, men den skal jeg skåne Folketinget for på nuværende tidspunkt. Den illustrerer meget godt, hvor håbløst det er indrettet.

Ligeledes ser vi med stor glæde, at § 46 bliver strammet op; altså paragraffen, der taler om hjælp til enkeltudgifter. Specielt denne paragraf har været med til at forarge folk, som dagligt går på arbejde og yder en indsats, som i øvrigt bliver flået i skat med to tredjedele, og så af resten skal betale 25 pct. i moms og punktafgifter osv. Disse mennesker har set, at de, som p.t. ikke er på arbejdsmarkedet, har kunnet få endda meget eksotiske enkeltudgifter dækket af det offentlige, og det er selvfølgelig en torn i øjet på de folk, som hver dag må gå på arbejde for at skaffe penge til, at netop de enkeltudgifter kan blive dækket. Så det er rart at se, at der også bliver en opstramning på det punkt.

Der bliver så også en række skærpede krav til indtægtens størrelse forud for, at man kan gå over på kontanthjælp og nå op og få de høje beløb.

Noget, som jeg synes at regeringen til gengæld ikke har taget med, og det var så noget af det, som måske vejer i den anden vægtskål, er nogle af de eksempler, som vi ser i virkelighedens verden. Lad os f.eks. tage et ægtepar, hvor den ene er på dagpenge efter at have gået på halv tid på arbejdsmarkedet – vedkommende kommer på deltidsdagpenge. Den anden er stadig væk på arbejdsmarkedet, men bliver syg på et tidspunkt og kommer på sygedagpenge. Af en eller anden grund når de offentlige instanser ikke at få færdigbehandlet sagen, og vedkommende ryger ud over kanten. Det har vi dømmet lidt op for tidligere på dagen i dag, det ved jeg godt, i et andet forslag. Men alligevel har vi jo nogle, der på et eller andet tidspunkt vil ryge